

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

«*Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν*»

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ –ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2020 ❖ Αριθ. Φύλ. 110 (149)

Ὁ Ἅγιος τοῦ 20οῦ αἰῶνος Ἅγιος Νεκτάριος 9 Νοεμβρίου

Γεννήθηκε στις 1 Οκτωβρίου του 1846 μ.Χ. στη Σηλυβρία της Θράκης από τον Δήμο και τη Βασιλική Κεφάλαια και ήταν το πέμπτο από τα έξι παιδιά τους. Το κοσμικό του όνομα ήταν Αναστάσιος. Μικρός, 14 ετών, πήγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου εργάστηκε ως υπάλληλος και κατόπιν ως παιδονόμος στο σχολείο του Μετοχίου του Παναγίου Τάφου. Κατόπιν πήγε στη Χίο, όπου, από το 1866 μ.Χ. μέχρι το 1876 μ.Χ. χρημάτισε δημοδιδάσκαλος στο χωριό Λιθί. Το 1876 μ.Χ. εκάρη μοναχός στη Νέα Μονή Χίου με το όνομα Λάζαρος και στις 15 Ιανουαρίου 1877 μ.Χ. χειροτονήθηκε διάκονος, ονομασθείς Νεκτάριος, από τον Μητροπολίτη Χίου Γρηγόριο (1860 - 1877 μ.Χ.), και ανέλαβε τη Γραμματεία της Μητροπόλεως.

Το 1881 μ.Χ. ήλθε στην Αθήνα, όπου με έξοδα του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρονίου Δ' (1870 - 1899 μ.Χ.), σπούδασε Θεολογία και πήρε το πτυχίο του το 1885 μ.Χ. Έπειτα, ο ίδιος προαναφερόμενος Πατριάρχης, τον χειροτόνησε το 1886 μ.Χ. πρεσβύτερο και του έδωσε τα καθήκοντα του γραμματέα και Ιεροκήρυκα του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας.

➔ Στις 15 Ιανουαρίου 1889 μ.Χ., χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πενταπόλεως. Η δράση του ως Μητροπολίτου ήταν καταπληκτική και ένεκα αυτού ήταν βασικός υποψήφιος του πατριαρχικού θρόνου Αλεξανδρείας. Λόγω όμως φθονερών εισηγήσεων, προς τον Πατριάρχη Σωφρόνιο, ο ταπεινόφρων Νεκτάριος, για να μη λυπήσει τον γέροντα Πατριάρχη, επέστρεψε στην Ελλάδα (1889 μ.Χ.).

Διετέλεσε Ιεροκήρυκας (Ευβοίας) (1891 - 1893 μ.Χ.), Φθιώτιδος και Φωκίδας (1893 - 1894 μ.Χ.) και διευθυντής της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής στην Αθήνα (1894 - 1904 μ.Χ.).

Μετά τον θάνατο του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρονίου (1899 μ.Χ.), ο Νεκτάριος εκλήθη να τον διαδεχθεί, αλλά ο Άγιος αρνήθηκε.

Στα κηρύγματα του, πλήθος λαού μαζευόταν, για να «ρουφήξει» το νέκταρ των Ιερών λόγων του.

Το 1904 μ.Χ. ίδρυσε γυναικεία Μονή στην Αίγινα, της οποίας ανέλαβε προσωπικά τη διοίκηση, αφού εγκαταβίωσε εκεί το 1908 μ.Χ., μετά την παραίτηση του από τη Ριζάρειο Σχολή.

Έγραψε αρκετά συγγράμματα, κυρίως βοηθητικά του θείου κηρύγματος. Η ταπεινοφροσύνη του και η φιλανθρωπία του υπήρξαν παροιμιώδεις.

Πέθανε το απόγευμα της 8ης Νοεμβρίου 1920 μ.Χ. Τόση δε ήταν η αγιότητά του, ώστε επετέλεσε πολλά θαύματα, πριν αλλά και μετά τον θάνατο του. Ενταφιάστηκε στην Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος στην Αίγινα.

Η ανακομιδή των Ιερών λειψάνων του έγινε στις 3 Σεπτεμβρίου του 1953 μ.Χ. και στις 20 Απριλίου του 1961 μ.Χ. με Πράξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, διακηρύχτηκε Άγιος της Ορθόδοξης Εκκλησίας. ◻

Ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας ὁ Ἅγιος Νεκτάριος μᾶς διδάσκει μέ τήν ταπεινώσή του

Τον καιρό που είχε τη διεύθυνση της Ριζαρείου Σχολῆς ο ἅγιος Νεκτάριος, για κάποιο διάστημα ο επιστάτης της Σχολῆς αρρώστησε. Ὄταν βγήκε από το Νοσοκομείο, οι γιατροί του είπαν να μην εργαστεί, τουλάχιστον για τρεις μήνες γιατί διαφορετικά θα βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του. Οι εργαζόμενοι όμως τότε δεν ήταν μόνιμοι και δεν είχαν ασφάλεια, οπότε υπήρχε το ενδεχόμενο να χάσουν τη δουλειά τους. Αυτό φοβήθηκε και ο επιστάτης της Ριζαρείου.

Μια μέρα λοιπόν, μετά από κάποια μικρή ανάρρωση πήγε στη Σχολή και είδε τα πάντα να είναι πεντακάθαρα. Τον έκοψε κρύος ιδρώτας. Θα πήραν άλλον, υπέθεσε. Πήγε και την άλλη μέρα στη Σχολή και διαπίστωσε πάλι το ίδιο. Βέβαιος πια ότι τον απέλυσαν, πήγε να βρει το διευθυντή της Σχολῆς. Ο Άγιος τον δέχθηκε με πολλή καλοσύνη και του είπε

– Μην ανησυχείς, παιδί μου, δεν πρόκειται να σε απολύσουν. Να κάνεις ό,τι σου είπαν οι γιατροί.

– Μα ποιος θα καθαρίζει, Σεβασμιώτατε, τόσο καιρό; Του αποκρίθηκε εκείνος.

– Μην σε απασχολεί παιδί μου, αυτό. Όλα θα είναι καθαρά, σαν να ήσουν εδώ εσύ.

Έφυγε ο επιστάτης γεμάτος χαρά, αλλά και περιέργεια για το ποιος θα καθάριζε τους χώρους της Σχολῆς τόσοι μήνες που θα έλειπε.

Ὅταν πήγε σπίτι του, του ήλθε η σκέψη να πάει πρωί-πρωί την άλλη μέρα για να δει τι συμβαίνει. Πήγε, αλλά βρήκε πάλι τη Σχολή πεντακάθαρη.

– Αύριο θα πάω πιο πρωί για να δω επιτέλους τι γίνεται, σκέφθηκε.

Πράγματι, μόλις χάραξε, έφθασε στη Σχολή. Και τι να δει! Ο Διευθυντής της Σχολῆς είχε μαζεμένα τα ράσα του και με μια σκούπα και έναν κουβά στο χέρι καθάριζε τους χώρους και τα αποχωρητήρια! Δεν κρατήθηκε, έτρεξε κοντά του και του είπε

– Σεβασμιώτατε, εσείς κάνετε αυτή την ταπεινωτική εργασία; Σας παρακαλώ, να μην το ξανακάνετε αυτό. Από αύριο θα έρχομαι εγώ. Αισθάνομαι τώρα καλύτερα αλλά και δεν θέλω να κάνετε εσείς τη δουλειά που πρέπει να την κάνω εγώ.

Ο Άγιος Νεκτάριος τον πήρε τότε από το χέρι, τον οδήγησε στο Γραφείο και του είπε:

– Παιδί μου, καμιά εργασία δεν είναι ταπεινωτική. Ο Θεός ευλόγησε την εργασία και αυτούς που εργάζονται. Αυτό που είδες δεν θα το πεις σε κανέναν, αν θέλεις να μη σε απολύσει η επιτροπή της Σχολῆς! ◻

Άληθινή ιστορία

Ή απλότητα τῆς πίστεως

Το 1922 ἦρθε ἀπὸ τὴν Μικρασία με τοὺς πρόσφυγες ἓνα ὀρφανὸ Ἑλληνόπουλο, ὀνόματι Συμεών. Ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιά σε μιὰ παραγκούλα καὶ ἐκεῖ μεγάλωσε μόνου του.

Ἐίχε ἓνα καρτσάκι καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο, μεταφέροντας πράγματα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιά. Γράμματα δὲν ἤξερε οὔτε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πίστη μας. Ἐίχε τὴν μακαρία απλότητα καὶ πίστη ἀπλή καὶ ἀπερίεργη.

Ὅταν ἦρθε σε ἠλικία γάμου νυμφεύθηκε, ἔκανε δύο παιδιά καὶ μετακόμισε με τὴν οἰκογένεια του στὴ Νίκαια. Κάθε πρωὶ πήγαινε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιά γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμάκι του. Περνούσε ὅμως κάθε μέρα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, ἔμπαινε μέσα, στεκόταν μπροστὰ στὸ τέμπλο, ἔβγαζε τὸ καπελάκι του καὶ ἔλεγε:

- «Καλημέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεών εἶμαι. Βοήθησέ με νὰ βγάλω τὸ ψωμάκι μου».

Τὸ βράδυ που τελειώνει τὴ δουλειά του ξαναπερνούσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πήγαινε πάλι μπροστὰ στὸ τέμπλο καὶ ἔλεγε:

- «Καλησπέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεών εἶμαι. Σ ευχαριστῶ που με βοήθησες καὶ σήμερα».

Καὶ ἔτσι περνούσαν τὰ χρόνια τοῦ ευλογημένου Συμεών.

Περίπου τὸ ἔτος 1950 ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀρρώστησαν ἀπὸ φυματίωση καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ. Ἐμεινε ὀλομόναχος ὁ Συμεών καὶ συνέχισε ἀγόγγυστα τὴ δουλειά του ἀλλὰ καὶ δὲν παρέλειπε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα νὰ καλημερίζει καὶ νὰ καλησπερίζει τὸν Χριστὸ, ζητώντας τὴν βοήθεια Του καὶ ευχαριστώντας Τον.

Ὅταν γέρασε ὁ Συμεών, ἀρρώστησε. Μπήκε στὸ Νοσοκομεῖο καὶ νοσηλεύτηκε περίπου γιὰ ἓνα μῆνα. Μιὰ προϊσταμένη ἀπὸ τὴν Πάτρα τὸν ρώτησε κάποτε:

- Παππού, τόσες μέρες ἐδῶ μέσα δὲν ἦρθε κανεὶς νὰ σε δεῖ. Δὲν ἔχεις κανένα δικό σου στὸν κόσμου;

- Έρχεται, παιδί μου, κάθε πρωί και απόγευμα ο Χριστός και με παρηγορεί.

- Και τι σου λέει, παππού;
- «Καλημέρα Συμεών, ο Χριστός είμαι, κάνε υπομονή».
- «Καλησπέρα Συμεών, ο Χριστός είμαι, κά-νε υπομονή».

Η Προϊσταμένη παραξενεύτηκε και κάλεσε τον Πνευματικό της, π. Χριστόδουλο Φάσο, να έρθει να δει τον Συμεών μήπως πλανή-θηκε.

Ο π. Χριστόδουλος τον επισκέφθηκε, του έπιασε κουβέντα, του έκανε την ερώτηση της Προϊσταμένης και ο Συμεών του έδωσε την ίδια απάντηση.

Τις ίδιες ώρες πρωί και βράδυ, που ο Συμεών πήγαινε στο ναό και χαιρετούσε τον Χριστό, τώρα και ο Χριστός χαιρετούσε τον Συ-μεών.

Τον ρώτησε ο Πνευματικός:

- Μήπως είναι φαντασία σου;
- Όχι, πάτερ, δεν είμαι φαντασμένος, ο Χριστός είναι.
- Έρθε και σήμερα;
- Έρθε; Και τι σου είπε;

- Καλημέρα Συμεών, ο Χριστός είμαι. Κάνε υπομονή, σε τρεις μέρες θα σε πάρω κοντά μου πρωϊ – πρωϊ.

Ο Πνευματικός κάθε μέρα πήγαινε στο Νοσοκομείο, μιλούσε μαζί του και έμαθε για την ζωή του. Κατάλαβε ότι πρόκειται περί ευλογημένου ανθρώπου. Την τρίτη ημέρα πρωϊ – πρωϊ πάλι πήγε να δει τον Συμεών και να διαπιστώσει αν θα πραγματοποιηθεί η πρόρρηση ότι θα πεθάνει.

Πράγματι εκεί πού κουβέντιαζαν, ο Συμεών φώναξε ξαφνικά:

- «Έρθε ο Χριστός», και κοιμήθη τον ύπνο του δικαίου.

Αιωνία του η μνήμη. Αμήν. ◻

ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ τουρκολέκας

Τοῦ Λάμπρου Κ. Σκόντζου, καθηγ. Θεολόγου

Μεταξύ των πολυπληθών Νεομαρτύρων στα μαύρα χρόνια της τουρκοκρατίας υπάρχουν και πολλοί Παιδομάρτυρες, δηλαδή ανήλικα παιδιά, τα οποία ομολόγησαν την πίστη τους στο Χριστό και έδωσαν τη

ζωή τους γι' αυτή τη μαρτυρία τους. Το άωρο της ηλικίας τους δεν τους εμπόδισε να δείξουν ηρωισμό και να καταφρονήσουν τις φοβέρες και τα βασανιστήρια των ανελέητων αλλόθρησκων τυράννων. Ένας από αυτούς είναι και ο άγιος Νεομάρτυρας – Παιδομάρτυρας Ιωάννης Τουρκολέκας, αδελφός του γνωστού οπλαρχηγού και αγωνιστή Νικηταρά.

Γεννήθηκε στα 1805 στο χωριό Τουρκολέκα της Αρκαδίας. Πατέρας του ήταν ο Σταματέλος Σταματελόπουλος – Τουρκολέκας, περίφημος και ονομαστός για την ανδρεία του, αγωνιστής της περιοχής Λεονταρίου Αρκαδίας, ο οποίος ήταν ο φόβος και ο τρόμος των τούρκων. Μητέρα του ήταν η ευσεβής και γενναία Σοφία, αδελφή της συζύγου τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Καταγόταν από ευσεβή οικογένεια, την οποία διέκρινε η πίστη και η ευλάβεια στο Θεό, η τιμιότητα και η φλογερή φιλοπατρία. Είχε άλλα τρία αδέρφια, μεταξύ αυτών, τον γνωστό οπλαρχηγό Νικήτα, ή Νικηταρά και τον Νικόλαο, μια ιδιοφυΐα στην πολεμική τέχνη, την οποία είχε έμφυτη και αργότερα ονομάστηκε λοχαγός.

Στα 1816 ο Ιωάννης, όντας 11 χρονών, μαζί με τον πατέρα του και κάποιον Αναγνώστη, γιο του οπλαρχηγού και αγωνιστή του Πάρνηνα Ζαχαριά, πήγαιναν στο απέναντι νησί των Κυθήρων. Προφανώς είχαν επικηρυχθεί από τις τουρκικές αρχές και ήθελαν να περάσουν στα Κύθηρα, για να γλυτώσουν. Ας σημειωθεί πως το νησί των Κυθήρων ήταν ελεύθερο και ανήκε από το 1815 στο Ηνωμένο Κράτος των Ιονίων νήσων. Έφτασαν στο λιμάνι της Νεάπολης της Λακωνίας και περίμεναν το πλοίο να περάσουν στην αντίπερα όχθη, αλλά είχε ξεσπάσει κακοκαιρία και επικρατούσε ισχυρή θαλασσοταραχή και ως εκ τούτου ο απόπλους ήταν αδύνατος.

Όμως αγάς της περιοχής Χουσεΐν πληροφορήθηκε το γεγονός και έστειλε απόσπασμα, τους συνέλαβε με δόλο και τους έστειλε στην τουρκική αρχή της Μονεμβασιάς. Οι τούρκοι, αφού τους κακοποίησαν, τους έριξαν στη φυλακή του κάστρου.

Ο διοικητής της Μονεμβασιάς δεν ήξερε τι να κάμει τους τρεις φυλακισμένους και γι' αυτό ζήτησε οδηγίες από τον Βοεβόδα του Μυστρά. Εκείνος του απάντησε ότι βαρύνονται με σοβαρές κατηγορίες, πού επισείουν την ποινή του θανάτου.

Την επόμενη ημέρα ο αγάς διέταξε τον αποκεφαλισμό των δύο ενηλίκων, του πατέρα του αγίου και του Αναγνώστη. Το δε παιδί το οδήγησαν, κατόπιν διαταγής του σε αυτόν. Προφανώς νόμιζε ότι θα μπορέσει να καταφέρει τον εξισλαμισμό του. Τα σεράια τους ήταν γεμάτα από παιδιά χριστιανών, τα οποία άρπαζαν και προσπαθοῦσαν να τα αλλαξοπιστήσουν και να εξισλαμισθοῦν. Πήρε το παιδί και το οδήγησε στο μέρος που βρισκόταν το αποκεφαλισμένο σώμα του πατέρα του. Δηγείται το γεγονός ο ίδιος ο αγωνιστής Νικηταράς, ως εξής:

«Στον αδελφό μου πρότειναν ν' αλλάξει την πίστη του. Του δείχνουν τον σκοτωμένο πατέρα του και του λένουν κάθισε να σε κάνουμε Τούρκο. Τότε το παιδί κάνει το σταυρό του και τους απαντά: θα πάω κι εγώ εκεί που πάει ο πατέρας μου. Του ξαναλέγουν' γίνε Τούρκος. Το παιδί όμως ξανακάνει το σταυρό του. Έγινε από το αίμα του σταυρός. Πήραν τα κεφάλια τους στην Τριπολιτσά».

Το γενναίο παιδί δε δειλίασε μπροστά στο φοβερό θέαμα του αποκεφαλισμένου πατέρα του και δε σκέφτηκε ούτε στιγμή να ανταλλάξει την πίστη του στον αληθινό Θεό με τη ζωή του. Οι δαιμονικοί και ανελέητοι αλλόθρησκοι δε λυπήθηκαν το απροστάτευτο ορφανό παιδί. Γι' αυτούς, όπως επιτάσσει το Κοράνιο και διδάσκει η ισλαμική παράδοση, όποιος φονεύσει «άπιστο», δηλαδή Χριστιανό, έχει εξασφαλισμένο τον παράδεισο! Έτσι, χωρίς δισταγμό ύψωσαν το φονικό ξίφος και έκοψαν το κεφάλι του ηρωικού Ιωάννη, ο οποίος προστέθηκε στη χορεία των Νεομαρτύρων και Παιδομαρτύρων. Η σφαγή των τριών αυτών ανθρώπων έγινε στις 24 Οκτωβρίου 1816, έξω από τον Ιερό Ναό του «Ελκομένου Χριστού» στην παλαιά Μονεμβασιά. Στο δάπεδο της αυλής του Ναού, όπου έγινε η σφαγή του Παιδομάρτυρα Ιωάννη σχηματίστηκε με το αίμα του Σταυρός, φανερό σημείο ότι εισήλθε στη Βασιλεία του Θεού.

Τα κεφάλια, του Μάρτυρα Ιωάννη και των άλλων δύο ανδρών, τα πήραν οι τούρκοι και τα έστειλαν πεσκέσι στον πασά της Τριπόλεως, τα δε σώματά τους τα έθαψαν σε άγνωστο μέρος στη Μονεμβασιά. Ο τόπος όπου εκτελέστηκε ο άγιος Ιωάννης και σχηματίστηκε ο τίμιος Σταυρός με το αίμα του, έγινε τόπος προσκυνήματος των Χριστιανών, σημειώνονταν πολλά θαύματα και κατέστη πηγή παρηγοριάς και στήριξης των αγωνιζόμενων Ελλήνων. Η μνήμη του εορτάζεται στις 16 Οκτωβρίου την ημέρα του μαρτυρίου του, στο χωριό της καταγωγής του Τουρκολέκα της επαρχίας Μεγαλουπόλεως Αρκαδίας, όπου υπάρχει ναός προς τιμήν του. □

Ο Θεός μεγαλύτερος όλων !

Ρώτησε ένας άνθρωπος με κοσμικό πνεῦμα ένα νεαρό παλικάρι:

- Καλά, βρε παιδί μου! Σου το πιστεύεις, ότι με τη θεία Κοινωνία έρχεται μέσα σου ο Χριστός; Σε πόσους πια...Αφού είναι ένας!

Ο νεαρός έμεινε για λίγο συλλογισμένος. Και μετά τον ρώτησε:

- Εδώ μένεις;

- Ναι!

- Πόσα παράθυρα έχει η πόλη μας;

- Δεν τα μέτρησα. Αλλά πολλά.

Εκατοντάδες χιλιάδες. Εκατομμύρια

- Από τα παράθυρα αυτά, δεν μπαίνει στα σπίτια μας ο ήλιος;

- Ναι, βέβαια!

- Μα πόσους ήλιους έχουμε;

- Ένα. Μόνον ένα!...

Τον ρώτησε το έξυπνο παλικάρι.

- Και πώς γίνεται και ο ένας ήλιος μπαίνει σε τόσες χιλιάδες σπίτια, από τόσα παράθυρα;

Κάτι πήγε να ψελλίσει. Αλλά ο νεαρός πρόσθεσε:

- Κοίταξε. Το λάθος είναι δικό σου.

Ο Θεός είναι πολύ πιο μεγάλος από τον ήλιο.

Και πιο σοφός. Και πιο δυνατός. Μπορεί να κάνει ό,τι θέλει.

Και δεν είναι καθόλου λογικό και σωστό κάτι που το θεωρείς τόσο φυσικό για τον ήλιο, να το βρίσκεις αδύνατο και απαράδεκτο για το Θεό.

Ο Θεός είναι ασύγκριτα πιο μεγάλος από τον ήλιο. !!!

Ο Χριστός μας περιμένει και μόλις εμείς του άνοιξουμε μια χαραμάδα στην καρδιά μας, μπαίνει άμέσως μέσα μας και τότε τά έχουμε όλα! Είναι σαν τον ήλιο, παιδί μου, πού όταν τραβήξεις λίγο την κουρτίνα στο παράθυρο, μπαίνει άμέσως το φώς και οι άκτινεςτου μέσα στο δωμάτιο και ζεσταινόμαστε...

Όσιος Πορφύριος ό Κουσοκαλυβίτης

« Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja " 11 Janari "
GJIROKASTER